

11 Socialavgifter och särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster. 2004 års regler

11.1 Allmänt om socialavgifter

När en person ska resa ut från Sverige för arbete i annat land eller komma till Sverige för tillfälligt arbete här uppkommer, förutom skattefrågor, också frågor om skyldigheten att betala socialavgifter. Avgiftsskyldigheten, som varierar beroende på vilket det andra landet är, styrs antingen av socialavgiftslagen (2000:980, SAL), av en socialförsäkringskonvention eller, sedan den 1 januari 1994, av EG:s regler, främst förordning (EEG) nr 1408/71 om social trygghet. I detta avsnitt gås de regler igenom som styr avgiftsskyldigheten i internationella situationer

11.2 Socialförsäkrings- och socialavgiftslagen

En lag om socialförsäkringar (SOU 1997:72)
 Prop. 1998/99:119 (socialförsäkringens personkrets)
 Socialförsäkringslagen (1999:799), SofL
 Socialavgiftslagen (SOU 1998:67)
 Prop. 2000/01:8 (ny socialavgiftslag)
 Socialavgiftslagen (2000:980), SAL
 Prop. 1997/98:151 (inkomstgrundad ålderspension)
 Lagen (1998:674) om inkomstgrundad ålderspension, LIP
 Lagen (1994:1920) om allmän löneavgift
 Lagen (1994:1744) om allmän pensionsavgift
 Lagen (1998:676) om statlig ålderspensionsavgift
 Lagen (1990:659) om särskild löneskatt på vissa
 förvärvsinkomster, SLFL
 Prop. 1959:100 (försäkring till ATP)
 Prop. 1962:90 (lagen om allmän försäkring)
 Prop. 1980/81:178 (lagen om socialavgifter)
 Prop. 1989/90:110 (skattereformen)
 Inkomstgrundad ålderspension och socialavgifter (SKV 405, utg. 6)
 Handledning för skattebetalning (SKV 404)

Från och med den 1 januari 2001 har den svenska socialförsäkringen delats i två delar, en bosättningsbaserad och en arbetsbaserad del. Reglerna om vem som ska tillhöra de olika delarna i socialförsäkringen och vilka förmåner som ingår i respektive del har tagits in i socialförsäkringslagen (1999:799), SofL. Huvudprincipen är att den som är bosatt i Sverige ska omfattas av den bosättningsbaserade delen och den som förvärvsarbetar i Sverige ska omfattas av den arbetsbaserade delen. Något krav på visst medborgarskap uppställs inte. Det tidigare kravet på inskrivning i försäkringskassan för att omfattas av socialförsäkringen har slopats.

**Bosättnings-
baserade
förmåner**

De bosättningsbaserade förmånerna kan sägas utgöra kostnadsersättningar och bidrag i samband med vissa försäkringssituationer som t.ex. garantipension, äldreförsörjningsstöd, föräldrapenning på lägstanivå och grundnivå, barnbidrag, bostadsbidrag och handikappersättning.

**Arbetsbaserade
förmåner**

De arbetsbaserade förmånerna utgör ersättning för mistad arbetsinkomst som t.ex. sjukpenning, inkomstgrundad ålderspension, tilläggspension, premiepension, föräldrapenning över lägstanivå, inkomstrelaterad sjuk- och aktivitetsersättning och ersättning vid arbetsskada.

De bosättningsbaserade förmånerna är skattefinansierade, de arbetsbaserade finansieras i huvudsak med socialavgifter.

Socialavgifter

För den som på grund av förvärvsarbete i Sverige ska vara omfattad av den arbetsbaserade delen av försäkringen ska socialavgifter betalas, antingen i form av arbetsgivaravgifter eller som egenavgifter. Skyldigheten att betala arbetsgivaravgifter och egenavgifter regleras i socialavgiftslagen, som trädde i kraft den 1 januari 2001, samtidigt med SofL.

För tid före 2001 tillämpas lagen (1981:691) om socialavgifter (GSAL) i stället för socialavgiftslagen.

Till socialavgifterna räknas också den allmänna pensionsavgiften enligt lagen (1994:1744) om allmän pensionsavgift och den statliga ålderspensionsavgiften enligt lagen (1998:676) om statlig ålderspensionsavgift. Den allmänna pensionsavgiften betalas av den enskilde både på inkomst av anställning och inkomst av annat förvärvsarbete. Den statliga ålderspensionsavgiften betalas av staten på bl.a. vissa pensionsgrundande socialförsäkringsersättningar. Se nedan under 11.2.4 och 11.2.5.

11.2.1 Bosättningsbegreppet i SofL

I 1 kap. 1 § SofL sägs bl.a. att "rätten till en förmån skall grundas på bosättning eller förvärvsarbete i Sverige". I 2 kap. 1 § SofL utvecklas bosättningsbegreppet närmare.

I första stycket anges att den som har sitt egentliga hemvist i Sverige ska anses bosatt här.

I andra stycket sägs vidare att den som kommer till Sverige och kan antas komma att vistas här längre tid än ett år ska anses bosatt här.

I tredje stycket sägs att den som är bosatt i Sverige och som lämnar landet ska anses bosatt här om utlandsvistelsen kan antas vara högst ett år.

Det socialförsäkringsrättsliga bosättningsbegreppet är som synes inte det samma som det skatterättsliga.

Dessutom finns särskilda bosättningsregler för bl.a. statsanställda (2 kap. 2 § SofL), utländska diplomater och anställda vid internationella organisationer (2 kap. 3 § SofL) och biståndsarbetare (2 kap. 4 § SofL).

Den som anses bosatt här omfattas av den bosättningsbaserade försäkringen (3 kap. 1 och 2 §§ SofL). Någon skillnad görs inte på svensk eller utländsk medborgare.

Någon inskrivning i försäkringskassan krävs inte för att omfattas av försäkringen.

11.2.2 Arbete i Sverige

Definitionen på arbete i Sverige är densamma i SofL som i SAL. Enligt 2 kap. 7 § SofL och 1 kap. 6 § SAL avses med arbete i Sverige förvärvsarbete i verksamhet här i landet.

För att omfattas av den arbetsbaserade försäkringen uppställs inga krav på bosättning i Sverige eller visst medborgarskap. I SAL görs normalt heller ingen skillnad mellan anställd och uppdragstagare respektive arbetsgivare och uppdragsgivare. Dessa begrepp har i stort sett utmönstrats ur lagtexten och ersatts med begrepp som "den som tar emot ersättning för arbete" och "den som utger avgiftspliktig ersättning" för att markera att arbetsavtalets utformning inte spelar någon roll.

Skyldigheten att betala socialavgifter i Sverige är knuten till tillhörigheten till den arbetsbaserade försäkringen.

Med arbete här i landet jämföras även arbete på svenskt

handelsfartyg (2 kap. 8 § SofL och 1 kap. 7 § SAL), arbete i annat land som utsänd av svensk arbetsgivare (max. ett år vid utsändning av enskild arbetsgivare, utan tidsbegränsning vid utsändning av statlig arbetsgivare, 2 kap. 9 § SofL och 1 kap. 8 § SAL) samt arbete i näringsverksamhet som är hänförlig till fast driftställe i Sverige oberoende av var verksamheten bedrivs (2 kap. 7 § SofL och 1 kap. 6 § SAL).

Arbete som inte är arbete i Sverige enligt SAL och SofL ses som arbete i utlandet (1 kap. 10 § SAL) och grundar normalt inte rätt till arbetsbaserade förmåner eller skyldighet att betala socialavgifter i Sverige. Däremot kan skyldighet föreligga att betala socialavgifter i det andra landet. Med arbete i utlandet avses förutom arbete som rent fysiskt bedrivs utomlands, även arbete i Sverige som hitsänd av utländsk arbetsgivare om arbetet kan antas vara längst ett år, eller, om arbetsgivaren är en annan stat, så länge arbetet varar (1 kap. 8 § SAL).

Reglerna om arbete i Sverige för att omfattas av den arbetsbaserade försäkringen innebär att den "eviga" tillhörigheten till svensk ålderspension som tidigare gällt för svensk medborgare vid bl.a. utsändning¹, har slopats. Från och med 2001 ska följaktligen ålderspensionsavgift inte betalas för den som är utsänd på längre tid än ett år. Undantag kan förekomma vid s.k. förbindelse om ålderspensionsavgift. Se avsnitt 11.4.7.

EG-rätten eller konvention om social trygghet som Sverige slutit med annat land kan leda både till utvidgning och inskränkning av SAL/SofL (1 kap. 3 § SAL och 1 kap. 4 § SofL).

11.2.3 Arbetsgivaravgifter och egenavgifter

De enskilda avgifterna enligt SAL utgörs av ålderspensions- och efterlevandepensionsavgift, föräldraförsäkrings- och sjukförsäkringsavgift samt arbetsskade- och arbetsmarknadsavgift. Avgifterna ska användas vid finansieringen av systemen för social trygghet (1 kap. 1 § SAL).

Avgifterna förekommer samtliga som arbetsgivar- eller egenavgifter. Procentsatserna skiljer sig dock något åt.

Allmän löneavgift

Utöver avgifterna enligt SAL betalar både arbetsgivare och egenföretagare allmän löneavgift enligt lagen (1994:1920) om allmän löneavgift. Den allmänna löneavgiften ses inte som en socialavgift och regleras därför i en särskild lag. Eftersom den nya socialavgiftslagen helt saknar koppling till lagen om allmän löneavgift

¹1 kap. 4 § lagen (1998:674) om inkomstgrundad ålderspension (LIP) i dess lydelse

	före 2001. och på grund av löneavgiftens karaktär av skatt, ska allmän löneavgift fr.o.m. 2001 inte betalas av utländsk arbetsgivare som saknar fast driftställe i Sverige och alltså inte är skattskyldig här. Den allmänna löneavgiften omfattas inte av förordning 1408/71.
Avgiftsskyldighet enligt SAL	SAL reglerar bl.a. vem som enligt svensk intern rätt är skyldig att betala socialavgifter, vilka avgifter som ska betalas och på vilket underlag avgifterna ska beräknas.
Arbetsgivaravgifter	Socialavgifter i form av arbetsgivaravgifter regleras i 2 kap. SAL. Arbetsgivaravgifter ska betalas av den som utger avgiftspliktig ersättning för arbete i Sverige samt för arbete utomlands för den som när arbetet utförs, ska omfattas av svensk socialförsäkring enligt internationellt avtal (2 kap. 1 och 4 §§).
Beloppsgränser	Enligt huvudregeln ska den som betalar ut ersättning för arbete betala arbetsgivaravgifter för en mottagare som är fysisk person och som har A-skatt, om ersättningen uppgår till 1 000 kr eller mer under kalenderåret. Om utbetalaren är en fysisk person eller ett svenskt dödsbo och ersättningen inte är utgift i en näringsverksamhet som bedrivs av utbetalaren, är gränsen 10 000 kr. Från och med 1 januari 2000 kan dock parterna komma överens om att utbetalaren betalar arbetsgivaravgifter på beloppet (2 kap. 7 § SAL).
God man	För ersättning till god man m.fl. förtroendevalda enligt 12 kap. 16 § föräldrabalken är dock beloppsgränsen alltid den allmänna, 1 000 kr.
Egenavgifter	Socialavgifter i form av egenavgifter regleras i 3 kap. SAL. Egenavgifter betalas av en fysisk person som har avgiftspliktig inkomst för vilken arbetsgivaravgifter inte ska betalas (3 kap. 1, 8 och 11 §§). I huvudsak avses inkomst av aktiv näringsverksamhet för näringsidkare med F-skatt, men också vissa tjänsteinkomster kan grunda egenavgifter. Vid egenavgifter i tjänst betalas avgifter inte om ersättningen understiger 1 000 kr per utbetalare och år. Vid inkomst av näringsverksamhet betalas inte egenavgifter om det sammanlagda avgiftsunderlaget (nettointäkten) understiger 1 000 kr (3 kap. 9 och 14 §§ SAL). För att egenavgifter ska kunna tas ut måste inkomsten taxeras här.

11.2.4 Statlig ålderspensionsavgift

För inkomster enligt 2 kap. 5 § LIP (främst olika typer av socialförsäkringsersättningar som t.ex. sjukpenning, föräldrapenning och A-kasseersättning) betalar staten från och med 1999 en statlig ålderspensionsavgift enligt lagen (1998:676) om statlig ålderspensionsavgift. Den statliga ålderspensionsavgiften administreras av Riksförsäkringsverket (RFV) och procentsatsen är i de flesta fall densamma som den "vanliga" ålderspensionsavgiften.

11.2.5 Allmän pensionsavgift

Både anställda och egenföretagare som omfattas av den arbetsbaserade försäkringen ska betala en s.k. allmän pensionsavgift som har karaktären av socialavgift men som regleras i särskild lag (lag /1994:1744/ om allmän pensionsavgift). Den allmänna pensionsavgiften är 7,0 procent för åren 2000-2004. Avgiften, som beräknas på sådana inkomster som är pensionsgrundande (upp till ett tak), ingår i den preliminära skatten och är avdragsgill vid taxeringen till 25 procent för åren 2002-2004 (tax. 2003-2005). För de övriga 75 procenten medges skattereduktion (1 kap. 5 § och 65 kap. 10 § IL).

Den allmänna pensionsavgiften omfattas av förordning 1408/71.

11.2.6 Särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster

Enligt lagen (1990:659) om särskild löneskatt på vissa förvärvsinkomster (SLFL) ska särskild löneskatt (SLF) betalas på vissa inkomster som inte alls ger rätt till socialförsäkringsförmåner eller ger rätt endast till inkomstgrundad ålderspension.

SLF och ålderspensionsavgift

Det finns från och med 1999 två procentsatser för SLF. Från och med år 2000 är den lägre procentsatsen 16,16 och den högre 24,26. Om inkomsten ger rätt till inkomstgrundad ålderspension betalas SLF med den lägre procentsatsen tillsammans med ålderspensionsavgift. Eftersom rätt till inkomstgrundad ålderspension enligt det nya pensionssystemet ska kunna tjänas in utan någon åldersgräns uppåt av alla som är födda 1938 eller senare, ska arbetsgivaravgifter i form av ålderspensionsavgift och särskild löneskatt med den lägre procentsatsen betalas på lön och annan skattepliktig ersättning för arbete till dessa personer om de vid årets ingång fyllt 65 år. Detta blir aktuellt från och med år 2004. Den som har inkomst för vilken egenavgifter ska betalas och är född 1938 eller senare, ska betala avgifter i form av ålderspensionsavgift och särskild löneskatt med den lägre procentsatsen, om han vid årets ingång har fyllt 65 år eller haft

Enbart SLF

hel ålderspension hela året. Fallet med hel ålderspension kunde inträffa redan från och med år 1999.

För anställda och egenföretagare som är födda 1937 eller tidigare gäller de äldre reglerna, dvs. ålderspensionsavgift ska aldrig betalas tillsammans med SLF.

Om inkomsten inte ger rätt till några förmåner betalas i stället för socialavgifter enbart SLF och då med den högre procentsatsen.

Exempel på ersättningar där en arbetsgivare/utbetalare ska betala enbart SLF är, förutom lön till anställd som är född före 1938 och vid årets ingång har fyllt 65 år, avsättningar till vinstandelsstiftelse samt vissa försäkringsersättningar, t.ex. avgångsersättning (AGE), ersättning enligt gruppsjukförsäkring (AGS) och ersättning enligt ansvarsförsäkring (TFA).

Exempel på när enbart SLF ska betalas i form av egenavgift är inkomst av passiv näringsverksamhet, inkomst av annat förvärvsarbete för den som är född 1937 eller tidigare samt på inkomst för det år den skattskyldige avlidit.

SAL:s regler beträffande bl.a. beräkningen av underlaget för socialavgifter är i huvudsak tillämpliga på den särskilda löneskatten.

Utländsk arbetsgivare betalar från 2001 inte SLF.

EG:s förordning 1408/71 är inte tillämplig på SLF.

11.2.7 Inkomstbegreppen

Lagen (1962:381) om allmän försäkring, AFL, och LIP har andra inkomstbegrepp än IL och SAL. I stället för inkomstskattelagens och SAL:s begrepp tjänst/näringsverksamhet använder AFL och LIP beteckningarna inkomst av anställning och inkomst av annat förvärvsarbete än anställning och behandlar enbart förvärvsinkomster som kan grunda rätt till socialförsäkringsförmåner.

I SAL finns inte längre den koppling till inkomst av anställning/annat förvärvsarbete som fanns i GSAL. I stället talar man om ersättning för utfört arbete för vilken arbetsgivaravgifter ska betalas respektive inkomst av arbete på vilken egenavgifter ska betalas.

Inkomst av anställning enligt AFL

Till ersättning för vilken arbetsgivaravgifter ska betalas enligt SAL hänförs i huvudsak inkomster av förvärvsarbete i Sverige som någon med A-skatt utfört för någon annans räkning eller ersättning som i annat fall grundas på ett arbetsavtal (t.ex. avgångsvederlag). Dessa ersättningar är normalt inkomst av anställning enligt AFL. Arbetsgivaravgifter ska emellertid ibland

Inkomst av annat förvärvsarbete enligt AFL

betalas även på ersättningar som enligt AFL är inkomst av annat förvärvsarbete, t.ex. arbetsersättning till näringsidkare med A-skatt.

Inkomst för vilken egenavgifter ska betalas motsvarar i huvudsak inkomst av aktiv näringsverksamhet när näringsidkaren har F-skatt, men kan också avse vissa tjänsteinkomster. Exempel på inkomst av tjänst som är underlag för egenavgifter är

- lön från utländsk arbetsgivare som saknar fast driftställe i Sverige, när avtal har träffats enligt 2 kap. 8 § SAL att mottagaren ska betala sina socialavgifter själv i form av egenavgifter,
- hobbyinkomster,
- ersättning under 10 000 kr från en fysisk person eller ett dödsbo som inte bedriver näringsverksamhet och
- Marie Curie-stipendium som utbetalas av ett utländskt organ.

11.2.8 Internationella avtal

Socialförsäkringskonventioner

Med den ökande rörligheten på den internationella arbetsmarknaden har det uppstått behov för länderna att lösa frågor rörande socialförsäkringsskyddet för ländernas medborgare. Detta har skett genom att länderna träffat särskilda avtal, konventioner om social trygghet. Sverige har för närvarande ingått 20 sådana konventioner samt en överenskommelse (med Québec. Konvention kan bara ingås mellan stater.) En multilateral konvention gäller mellan de nordiska länderna, övriga 19 konventioner och Québec-överenskommelsen är bilaterala. Konventionerna kan, beroende på vilket land det gäller, innebära antingen en inskränkning eller en utvidgning av den svenska lagstiftningens tillämplighet.

Skyldigheten att betala socialavgifter regleras endast i undantagsfall i konventionerna, men följer dessas bestämmelser om i vilket land personen i fråga ska anses vara försäkrad. Detta kan för en svensk arbetsgivare t.ex. innebära att arbetsgivaravgifter ska betalas i Sverige under längre tid än som följer av svensk intern rätt för en anställd som sänts ut för arbete i annat land.

Reglerna i en konvention tar över reglerna enligt svensk lag men inte EG:s regler.

EG-rätten

Den 1 januari 1994 trädde avtalet om det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet) i kraft och den 1 januari 1995 blev Sverige medlem i Europeiska Unionen (EU). Detta innebär

att EG:s rättsregler om social trygghet gäller som svensk lag sedan 1994. Dessa regler finns i första hand i Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen ("förordningen") och Rådets förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av förordning nr 1408/71 ("tillämpningsförordningen"). Förordningen reglerar bl.a. vilket lands socialförsäkringssystem som ska vara tillämpligt när en person som är bosatt i ett medlemsland arbetar i ett annat medlemsland. I likhet med konventionerna nämner inte förordningen direkt i vilket land socialavgifter ska betalas, men detta följer indirekt av att förordningen utvisar vilket lands lagstiftning som ska tillämpas i det enskilda fallet.

Tillämpningsförordningen innehåller främst vissa administrativa regler och regler om hanteringen av olika intyg (E-blanketter).

Förordningens regler är överordnade både svensk lagstiftning och socialförsäkringskonvention.

**Wien-
konventionerna**

Förutom förordningen och konventionerna om social trygghet kan också de två Wienkonventionerna om diplomatiska respektive konsulära förbindelser och lagen (1976:661) om immunitet och privilegier påverka socialförsäkringen och socialavgifterna.

Beskattning

Var en person ska beskattas påverkar inte socialförsäkrings-tillhörigheten, men kan i vissa fall påverka möjligheten att påföra egenavgifter/allmän pensionsavgift.

11.2.9 Utsänd arbetstagare

Ett centralt begrepp vid arbete utomlands är "utsändning". Med utsänd arbetstagare avses den som av sin arbetsgivare sänds ut till ett annat land för att där utföra arbete av tidsbegränsad varaktighet för arbetsgivarens räkning. En förutsättning för att utsändning ska anses föreligga är, att arbetstagaren vid utsändandet är omfattad av socialförsäkringen i det land där arbetsgivaren finns. En annan förutsättning är att ett anställningsavtal finns med arbetsgivaren. Den anställda kan inte vara både tjänstledig från och utsänd av samma arbetsgivare. Vissa administrativa krav (t.ex. intyg) måste också vara uppfyllda.

Lokalanställning

Utsändning i socialförsäkringens mening föreligger alltså inte om arbetstagaren sänds ut från t.ex. ett moderbolag men beviljas tjänstledighet från moderbolaget och anställs av ett dotterbolag i ett annat land. En sådan person är lokalanställd i arbetslandet och

ska omfattas av arbetslandets lagstiftning.

Den som t.ex. på grund av reglerna i en s.k. ej avsiktskonvention (se vidare avsnitt 11.4) först efter viss tids utsändning till arbetslandet blir omfattad av det landets lagstiftning, övergår då från att ha varit utsänd till att vara lokalanställd.

Begreppet utsändning har samma innebörd i SofL som i konventionerna och i EG:s regler. EG-rätten ställer numera inte något krav på att lönen ska betalas av den utsändande arbetsgivaren². Lönen kan helt eller delvis betalas ut av ett företag i sysselsättningslandet utan att detta påverkar utsändningen. Samma regel bör tillämpas även utanför EU-området. Socialavgifter ska emellertid betalas i utsändningslandet, dvs. det land vars socialförsäkringssystem den utsände omfattas av.

**Lön från utländsk
utbetalare**

På lön och andra ersättningar för arbete som utbetalas efter den 30 juni 1998 av ett utländskt företag till vilket mottagaren inte har något anställningsförhållande, ska den svenska arbetsgivaren betala avgifter om ersättningen har sin grund i den svenska anställningen (2 kap. 3 § SAL och 1 kap. 2 § GSAL i den senares lydelse 1 juli 1998 – 31 december 2000). För tid före den 1 juli 1998 betalade den anställde socialavgifterna själv i form av egenavgifter.

**Intyg om
utsändning**

En utsändning måste alltid styrkas med ett intyg om tillämplig lagstiftning (blankett E 101) inom EU-området och med ett utsändningsintyg mellan Sverige och ett annat konventionsland (se nedan under 11.3.1 och 11.3.2). Utanför EU- och konventionsområdet förekommer inga utsändningsintyg.

**11.2.10 Gränsdragningen mellan tjänsteresa och
utsändning**

Den som företar en kortare tjänsteresa till ett annat land står kvar i hemlandets socialförsäkring och socialavgifter betalas i hemlandet. Förvärvsarbetet anses utfört i verksamhet där och inte i arbetslandet. Om vistelsen är långvarig (i vart fall överstiger ett år) eller resorna till samma land är ofta återkommande med endast korta avbrott, kan fråga uppstå om den anställde i själva verket är utsänd och att tidsgränserna vid utsändning i så fall måste iakttas. Denna fråga måste bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Om arbetsgivaren och arbetstagaren träffat avtal om tjänstgöringsort eller om särskild lön, om bostad anskaffats för längre tid o.d., är detta omständigheter som talar för att den anställde är utsänd. I princip ska intyg om tillämplig lagstiftning alltid utfärdas även vid kortvariga tjänsteresor inom EU-området. Ett förenklat blankett-

förfarande finns för korta (max. tre månader) utsändningar/tjänsteresor³.

Observera att det skatterättsliga begreppet "tjänsteresa" kan sammanfalla med socialförsäkringens utsändning, men behöver

²Administrativa kommissionens beslut nr 181 som gäller från den 1 januari 2002.

³Administrativa kommissionens beslut nr 148 av den 25 juni 1992.

inte göra det. T.ex. kan en utsändning som överstiger SAL:s och SofL:s ettårsgräns och som socialförsäkringsmässigt blir att se som en lokalanställning i det andra landet, ändå behandlas som en tjänsteresa skattemässigt.

11.3 Förordning (EEG) nr 1408/71 om social trygghet

Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen

Rådets förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpningen av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen

Senaste konsoliderade utgåvan av dessa två förordningar finns i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, EGT, nr L28, den 30 januari 1997. Vissa ändringar har dock skett sedan dess, bl.a. genom förordningarna nr 1606/98 rörande vissa offentligt anställda och nr 859/2003 om tredjelandsmedborgare.

Rådets förordning (EG) nr 859/2003 om utvidgning av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1408/71 och förordning (EEG) nr 574/72 till att gälla de medborgare i tredje land som enbart på grund av sitt medborgarskap inte omfattas av dessa bestämmelser

Prop. 1994/95:19 (Sveriges medlemskap i Europeiska Unionen)

Prop. 2000/01:55 (samarbetsavtal med Schweiz)

Social trygghet och EES (SOU 1993:115)

Svenskar i EU-tjänst (SOU 1995:89)

Inkomstgrundad ålderspension och socialavgifter (utgåva 6, SKV 405)

Den allmänna pensionen, EU och konventionerna (Riksförsäkringsverkets vägledning 2001:1)

Från och med den 1 januari 1994 gäller som nämnts EG:s regler om social trygghet som svensk lag, under 1994 på grund av EES-avtalet och från och med 1995 genom Sveriges medlemskap i EU. För den som är bosatt i Sverige innebär detta att EG:s regler bl.a. reglerar rättigheten till sociala förmåner och skyldigheten att betala socialavgifter om han arbetar i ett annat EU/EES-land än bosättningslandet. De materiella bestämmelserna om vilket lands lagstiftning som är tillämplig finns i förordningen (EEG) nr 1408/71 (förordningen), medan förordningen (EEG) nr 574/72 (tillämpningsförförordningen) främst innehåller administrativa föreskrifter.

Den senaste kompletta ("konsoliderade") utgåvan av de två förordningarna finns i Europeiska Unionens officiella tidning, EUT⁴, nr L 28 av den 30 januari 1997. Ett antal ändringar har dock gjorts sedan dess. Ändringarna publiceras också i förordningsform i EUT.

Medlemsländer

Förordningen omfattar följande länder:

Belgien	Luxemburg
Danmark	Nederländerna
Finland	Norge
Frankrike	Portugal
Grekland	Schweiz
Irland	Spanien
Island	Storbritannien o. Nordirland
Italien	Sverige
Liechtenstein	Tyskland
	Österrike

EES-avtalet

Island, Liechtenstein och Norge omfattas av förordningen genom EES-avtalet, de övriga länderna genom medlemskap i EU.

Schweiz

Schweiz är varken EU-land eller omfattat av EES-avtalet, men genom ett separat samarbetsavtal med EU som trädde i kraft den 1 juni 2002⁵ omfattas även Schweiz av förordningen från detta datum.

Nya medlemsländer

Från och med den 1 maj 2004 utökas EU med tio nya medlemsländer, nämligen: Cypern, Estland, Lettland, Litauen, Malta, Polen, Slovakien, Slovenien, Tjeckien och Ungern.

I fortsättningen kommer beteckningen "EU-land" respektive "medlemsland" att användas för både EU- och EES-länderna samt Schweiz om inte annat framgår.

Personkretsen

Före den 1 juni 2003 var förordningen bara tillämplig på personer som var medborgare i och omfattade av socialförsäkringen i ett medlemsland. Personer som visserligen var bosatta i ett medlemsland men som var medborgare i ett land utanför EU/EES- området, s.k. tredjelandsmedborgare, omfattades inte av förordningen.

⁴Före den 1 februari 2003 kallad Europeiska gemenskapernas officiella tidning, EGT.

⁵Publicerat i EUT nr L 144 den 30 april 2002.

Från och med den 1 juni 2003 har detta ändrats genom en tilläggsförordning till förordning 1408/71, Rådets förordning (EG) nr 859/2003 av den 14 maj 2003. Enligt denna senare förordning utvidgas bestämmelserna i 1408/71 till att också

omfatta tredjelandsmedborgare som är lagligen bosatta i ett EU-land. För de tre EES-länderna och Schweiz gäller bestämmelserna i förordning 859/2003 inte ännu. Förordning 859/2003 måste först införlivas dels i EES-avtalet, dels i ett särskilt avtal med Schweiz.

Danmark

Danmark har begärt ett undantagande från förordning 859/2003, varför tredjelandsmedborgare inte är omfattade av förordning 1408/71 i förhållande till Danmark. I förhållandet mellan Sverige och Danmark gäller i stället den nordiska konventionen på tredjelandsmedborgare, vilket i normalfallet ger samma resultat som förordning 1408/71 beträffande socialförsäkringen och socialavgifterna.

Diskrimineringsförbud

Enligt EG-rätten ska den som omfattas av förordningen och som arbetar i ett annat medlemsland än sitt bosättningsland omfattas av samma rättigheter och skyldigheter inom socialförsäkringen som landets egna medborgare (artikel 3 i förordningen). Diskriminering på grund av medborgarskap eller bristande bosättning är inte tillåten.

Lagvalsregler

I förordningens artikel 13-16 finns regler om vilket lands lagstiftning om social trygghet som ska tillämpas i ett antal olika arbetssituationer och för olika personalkategorier (lagvalsreglerna). Artikel 17 innehåller en dispensregel enligt vilken ländernas behöriga institutioner kan komma överens om undantag från artiklarna 13-16.

Behöriga organ

Behörig institution i Sverige är försäkringskassan. Riksförsäkringsverket är förbindelseorgan. Behörig myndighet är socialdepartementet.

Artikel 13-16

Enligt huvudregeln (förordningens artikel 13.1 och 13.2.a) ska en anställd som omfattas av förordningen, tillhöra lagstiftningen i endast en medlemsstat i taget, i regel den stat där han arbetar (lex loci laboris-principen). Detta gäller även om han är bosatt i något annat medlemsland och även om arbetsgivaren finns i något annat medlemsland. Sociala förmåner tjänas in och avgifter betalas i det land vars lagstiftning är tillämplig (den behöriga staten). I normalfallet får socialavgifter inte tas ut i två länder samtidigt. Detta innebär bl.a. att den allmänna pensionsavgiften inte får tas ut i Sverige när personen i fråga enligt förordningen ska omfattas av socialförsäkringen i ett annat medlemsland.

I två undantagsfall som rör dels egenföretagare och dels vissa offentligt anställda, kan avgifter i två länder bli aktuellt, se avsnitt 11.3.3 och 11.3.6.

Offentligt anställda omfattas normalt alltid av lagstiftningen i arbetsgivarens land, även om arbetet utförs i annat EU-land

(artikel 13.2.d). Någon tidsbegränsning vid utsändning finns inte. Avgifter i två länder kan förekomma i vissa speciella fall.

För den som är anställd ombord på ett fartyg som för en medlemsstats flagga gäller normalt flagglandets lagstiftning (artikel 13.2.c).

Undantag från regeln om arbetslandets lag gäller bl.a. vid utsändning (artikel 14.1) och vid samtidigt arbete i flera länder (artikel 14.2).

Nedan följer en genomgång av vad som gäller i ett antal olika situationer.

11.3.1 Svensk arbetsgivare. Utsändning till annat EU-land

Utsändning

Om en svensk arbetsgivare sänder en anställd som omfattas av svensk socialförsäkring, för arbete i annat EU-land för arbetsgivarens räkning och arbetet förväntas vara i högst 12 månader, omfattas den anställda av den svenska socialförsäkringen under hela utsändningstiden och samtliga arbetsgivaravgifter betalas i Sverige (artikel 14.1a). En förutsättning är att den anställda inte ersätter någon som har fullgjort sin utsändningsperiod. Om så är fallet kommer ersättaren att omfattas av arbetslandets lag från första dagen.

Förlängning

12-månadersperioden kan förlängas i maximalt ytterligare 12 månader, om arbetet på grund av oförutsedda omständigheter varar längre än som ursprungligen förväntades (artikel 14.1b). En förutsättning för förlängning är att behörig institution i arbetslandet lämnar sitt samtycke. Samtycke måste begäras av arbetsgivaren innan den första 12-månadersperioden gått ut. I Sverige handlägger försäkringskassan ärenden om förlängning.

Om arbetet förväntas vara längre tid än 12 månader, omfattas den anställda av arbetslandets lagstiftning från första dagen och alla avgifter ska betalas i arbetslandet. Inga avgifter betalas i Sverige om inte dispens har medgetts (se avsnitt 11.3.9).

Det är alltså avsikten vid utsändningens början som avgör om man ska stå kvar i det svenska socialförsäkringssystemet eller direkt från första dagen omfattas av arbetslandets försäkring. (Jämför med intern svensk rätt enligt SofL, där vad som "kan antas" beträffande utsändningens längd är avgörande).

Intyg om tillämplig

Vid utsändning till annat land måste tillhörigheten till det utsändande landets lagstiftning kunna styrkas. Den anställda ska

lagstiftning

kunna visa upp ett Intyg om tillämplig lagstiftning, blankett E 101, där den behöriga institutionen i utsändningslandet intygar att den anställda ska omfattas av utsändningslandets lagstiftning under viss tid. I Sverige utfärdar försäkringskassan dessa intyg, normalt på initiativ av arbetsgivaren eller den anställda. Saknas intyg gäller huvudregeln att arbetslandets lag är tillämplig.

Även vid förlängning av utsändningstiden utöver 12 månader, utfärdar den behöriga institutionen ett intyg, Förlängning av utsändningsperiod (blankett E 102), efter godkännande av det andra landets behöriga institution.

Försäkringskassan ska skicka kopia av intygen till arbetsgivarens och den anställdes skattekontor.

Om skattekontoret anser att en E-blankett är upprättad under felaktiga förutsättningar, ska kontakt tas med försäkringskassan. Om blanketten har utfärdats av en institution i annat land kontakter kassan den institutionen för eventuell rättelse. Skattekontoret kan inte ensidigt underkänna ett intyg på en E-blankett. Se EG-domstolens domar den 10 februari 2000, mål C-202/97, Fitzwilliam Executive Search Ltd och den 30 mars 2000, mål C-178/97 Barry Banks m.fl.

11.3.2 Arbetsgivare i annat EU-land. Utsändning till Sverige

Om en arbetsgivare i ett annat medlemsland sänder en anställd för arbete i Sverige och arbetet förväntas vara i högst 12 månader, ska inga avgifter betalas i Sverige. Den utsände omfattas av det egna landets socialförsäkring. Även i detta fall kan 12-månadersperioden förlängas. Se ovan under 11.3.1. Intyg om tillämplig lagstiftning respektive intyg om förlängning ska finnas.

Om arbetet förväntas vara längre tid än 12 månader, ska samtliga avgifter betalas i Sverige från första dagen och den utsände omfattas direkt av svensk lagstiftning om inte dispens har medgetts (se avsnitt 11.3.9).

11.3.3 Arbete inom två eller flera EU-länder

Den som normalt arbetar inom två eller flera medlemsländer, omfattas i regel av lagstiftningen i det medlemsland där arbetsgivarföretaget har sitt säte (artikel 14.2a och 14.2b)ii). Ett par undantag finns emellertid.

Resande eller flygande personal hos företag som bedriver

	<i>verksamhet med internationella transporter</i>
Resande och flygande personal	– Personal som är anställd vid en filial eller en fast representation omfattas av lagstiftningen i det land där filialen/ representationen finns, även om företagets säte finns i annat medlemsland (artikel 14.2a)i). – Personal som huvudsakligen arbetar inom den medlemsstat där man är bosatt, omfattas av bosättningslandets lagstiftning, även om företaget har säte eller filial i något annat medlemsland (artikel 14.2a)ii). I övriga fall tillämpas lagstiftningen i det land där arbetsgivaren har sitt säte (artikel 14.2a). För anställda inom internationell transport användes tidigare blankett E 110 som fylldes i av arbetsgivaren. Från den 1 april 2003 ska blankett E 101 som utfärdas av försäkringskassan, användas även för anställda inom transportbranschen för att intyga socialförsäkringstillhörigheten.
Övriga, en arbetsgivare	<i>Andra anställda än resande och flygande personal</i> En arbetsgivare: – Normalt gäller huvudregeln att den anställda ska omfattas av lagstiftningen i det land där arbetsgivaren har sitt säte (artikel 14.2b)ii). – Om den anställda utför viss del av arbetet (behöver inte vara huvuddelen) i det land där han är bosatt, gäller i stället bosättningslandets lagstiftning (artikel 14.2b)i).
Övriga, flera arbetsgivare	Flera arbetsgivare i två eller flera medlemsländer: – Lagstiftningen i bosättningslandet gäller även om den anställda inte har utfört något arbete där (artikel 14.2b)i). En anställd som arbetar i flera länder ska kunna förete intyg om tillämplig lagstiftning på blankett E 101.
Arbete över en gräns	<i>Verksamhet över en gemensam gräns</i> Den som arbetar i ett medlemsland för ett företag som har sitt säte i ett annat medlemsland och vars verksamhet sträcker sig över de två ländernas gemensamma gräns (t.ex. vid gruvarbete eller jordbruk), ska omfattas av lagstiftningen i det land där företaget har sitt säte (artikel 14.3).

	<i>Personer som är försäkrade i ett särskilt system för offentligt anställda</i>
Särskilt system för offentligt anställda	I vissa medlemsländer (t.ex. Tyskland och Portugal) omfattas inte offentligt anställda av det allmänna socialförsäkringssystemet utan tillhör ett eget system. Den som är offentligt anställd och försäkrad i ett sådant system i ett medlemsland och samtidigt anställd eller egenföretagare i ett eller flera andra medlemsländer, ska omfattas av lagstiftningen i det land där han är offentligt anställd (artikel 14e). Samtliga avgifter, både för anställningen och verksamheten som egenföretagare, ska betalas i det land där han är offentligt anställd. I det fall en person är offentligt anställd i två eller flera medlemsländer samtidigt och i åtminstone ett av länderna är omfattad av ett särskilt socialförsäkringssystem för offentligt anställda, ska han omfattas av lagstiftningen i vart och ett av länderna (artikel 14f). Avgifter betalas alltså i flera länder samtidigt. Artiklarna 14e och 14f gäller för tid från och med den 25 oktober 1998⁶. Svenska offentligt anställda är omfattade av den allmänna socialförsäkringen och artiklarna 14e och 14f kan därför inte bli tillämpliga på dessa. <i>Allt arbete ses som arbete utfört i ett och samma land</i> Den som arbetar i flera medlemsländer men som enligt förordningens regler ska omfattas av lagstiftningen i endast en stat, ska behandlas som om han utförde allt förvärvsarbete i den staten (artikel 14d.1). Regeln har för svenskt vidkommande betydelse särskilt på självständig aktiv näringsverksamhet som bedrivs utomlands när Sverige är behörig stat.
	11.3.4 Egenföretagare (andra än sjömän)
Utsändning	Enligt förordningen kan även en egenföretagare omfattas av reglerna om utsändning. Den som normalt utför arbete som egenföretagare i en medlemsstat, står kvar i den statens socialförsäkring även vid arbete i en annan medlemsstat, om arbetet inte avses överstiga 12 månader (artikel 14a.1a). Reglerna om förlängning är också tillämpliga på egenföretagare (artikel 14a.1b).
Arbete i flera länder	En egenföretagare som normalt arbetar i två eller flera medlemsstater, omfattas av lagstiftningen i bosättningsstaten under förutsättning att han utför viss del av arbetet i den staten.

⁶Rådets förordning (EG) nr 1606/98.

Om inget arbete utförs i bosättningsstaten ska egenföretagaren omfattas av lagstiftningen i det land där han utför sitt huvudsakliga arbete

(artikel 14a.2). Se även avsnitt 11.3.6.

**Huvudsakligt
arbetet**

I tillämpningsförfordningen artikel 12a.5d) sägs att för att bedöma vad som är huvudsakligt arbete ska man främst beakta på vilken ort företagarens permanenta arbetslokaler finns och om sådana saknas ska man se till sådana kriterier som "arbetets normala beskaffenhet och varaktighet, antalet tjänster som tillhandahålls och den inkomst som arbetet ger".

Intyg

Intyg om tillämplig lagstiftning (blankett E 101) respektive förlängning (blankett E 102) ska kunna företes.

11.3.5 Sjömän

Flagglandets lag

Som tidigare nämnts omfattas sjömän som är anställda för arbete ombord på ett fartyg normalt av lagstiftningen i det land, vars flagga fartyget för (artikel 13.2c).

**Utsändning och
förlängning**

Utsändningsreglerna är tillämpliga även på sjömän: en sjöman som sänds ut för arbete på ett annat medlemslands fartyg för tid som avses uppgå till högst 12 månader, står kvar i det utsändande landets lagstiftning (artikel 14b.1). Även reglerna om förlängning är tillämpliga på sjömän. Intyg om tillämplig lagstiftning respektive förlängning ska kunna företes.

Två undantag finns från flagglandets lagstiftning:

Undantag

- Den som utför arbete inom ett lands territorialvatten eller i en hamn ombord på ett fartyg som för ett annat medlemslands flagga och vars besättning han inte tillhör (t.ex. stuveriarbetare och lotsar), omfattas av "hamnlandets" lagstiftning (artikel 14b.3).
- Den som är anställd ombord på ett fartyg som för ett medlemslands flagga, men får sin lön från ett företag med säte i annat medlemsland, ska omfattas av lagstiftningen i det landet, om den anställda också är bosatt där. Den som betalar ut lönen ska ses som arbetsgivare.

Behörig institution

För sjömän, som utan att vara bosatta i Sverige ska omfattas av svensk socialförsäkring, är Västra Götalands allmänna försäkringskassa, Sjöfartskontoret, behörig institution.

11.3.6 Anställd i en medlemsstat och egenföretagare i en annan

**Anställnings-
landets lag**

Den som arbetar som anställd i ett medlemsland och som egenföretagare i ett annat ska normalt omfattas av lagstiftningen i det land där han är anställd. Socialavgifter ska betalas där både för anställningsinkomsten och för inkomsten av näringsverksamheten (artikel 14c.a).

**Avgifter i två
länder, bilaga 7**

Från denna regel har medlemsländerna begärt undantag i ett antal speciella fall (artikel 14c.b). Undantagen finns noterade i bilaga 7 till förordningen och bilaga 6 till EES-avtalet beträffande de tre EES-länderna. Undantagen medför att i de i bilagan uppräknade fallen ska lagstiftningen i två länder tillämpas. Avgifter för anställningsinkomsten ska betalas i anställningslandet och för näringsinkomsten där näringsverksamheten bedrivs. Detta är tillsammans med specialreglerna för vissa offentligtanställda (se avsnitt 11.3.3) det enda undantaget från regeln att avgifter inte får betalas i två länder samtidigt.

För svenskt vidkommande medför artikel 14c.b) tillsammans med bilaga 7 att avgifter ska betalas i två länder när en person som är bosatt i Sverige är egenföretagare här och samtidigt anställd i ett annat medlemsland.

11.3.7 Anställda på beskickningar och konsulat

Reglerna om tillämplig lagstiftning för personer som arbetar på beskickningar och konsulat finns i artikel 16. De som arbetar på en beskickning är i regel antingen statligt anställda (personer med diplomatstatus) eller lokalanställda. De statligt anställda omfattas som tidigare nämnts av arbetsgivarlandets (förvaltningslandets) lagstiftning (artikel 13.2d). Övrig personal omfattas enligt huvudregeln av arbetslandets (= det land där beskickningen finns) lagstiftning (artikel 16.1 med hänvisning till artikel 13.2a).

Valrätt

Om en beskickningsanställd som inte är statligt anställd, är medborgare i den sändande staten, dvs. arbetsgivarlandet, har han rätt att välja om han vill tillhöra arbetsgivarlandets eller arbetslandets lagstiftning. Om valmöjligheten utnyttjas första gången inom tre månader från anställningens början, gäller valet retroaktivt från första anställningsdagen. I fortsättningen kan valmöjligheten utnyttjas vid varje kalenderårs utgång med avseende på nästa kalenderår (tillämpningsförfordningen, artikel 13.1).

Blankett E 103

Den som har utnyttjat sin valrätt, ska anmäla detta till den behöriga institutionen i det land vars lagstiftning har valts (i Sverige Stockholms läns allmänna försäkringskassa). Institutionen utfärdar intyg på blankett E 103, Val av tillämplig lagstiftning.

11.3.8 EU:s hjälppersonal och nationella experter

EU:s hjälppersonal

Samtliga EU:s institutioner och organ anställer s.k. hjälppersonal (auxiliary staff) på kortare tid, i regel max. ett år. Hjälppersonalen, som ofta arbetar som tolkar eller översättare, har institutionen eller organet som arbetsgivare och är i princip att se som lokalanställda, men enligt artikel 16.3 har hjälppersonalen en omfattande rätt att välja vilket lands lagstiftning de vill tillhöra. Hjälppersonalen kan välja mellan att omfattas av lagstiftningen i arbetslandet, i det medlemsland vars lagstiftning de senast omfattades av eller av lagstiftningen i det land de är medborgare. Valet ska göras vid anställningens början och gäller sedan hela tiden ut.

Enligt tillämpningsförfordningen artikel 14.1 och 14.2 ska anställningsmyndigheten informera den behöriga institutionen i det "valda" landet (i Sverige Stockholms läns allmänna försäkringskassa) om valet. Institutionen utfärdar sedan intyg på blankett E 103.

Nationella experter

EU-kommissionen och det till kommissionen knutna forskningscentret (Joint Research Centre) anlitar för tidsbegränsade uppdrag på tre månader till tre år nationella experter (detached national experts). Dessa experter arbetar åt kommissionen men anses formellt anställda av sin nationelle arbetsgivare. En svensk nationell expert bör stå kvar i den svenska socialförsäkringen under hela uppdraget. För offentligt anställda följer detta automatiskt enligt artikel 13.2d). För en privatanställd nationell expert måste arbetsgivaren ansöka om dispens enligt artikel 17 om arbetet förväntas vara längre än 12 månader.

Den tidigare gällande specialregeln i 12 kap. 9 § IL avseende bl.a. internationella experters tjänsteställe har upphävts från den 1 januari 2002.

11.3.8.1 Marie Curie-stipendier

Forskarstipendier från EU, s.k. Marie Curie-stipendier, är skattepliktig inkomst av tjänst. Om stipendiet utbetalas av en svensk värdinrättning, ska utbetalaren betala arbetsgivaravgifter på stipendiebeloppet (2 kap. 11 § p. 4 SAL). Om ett utländskt organ betalar ut stipendiet ska mottagaren betala egenavgifter (3 kap. 7 § SAL). Skatt- och avgiftsskyldighet föreligger inte för stipendier som beviljats före den 1 januari 1998 och som beräknats med hänsyn till att de ska vara skattefria.

11.3.9 Undantag (dispens) från förordningens artiklar

13-16

Artikel 17

Två eller flera medlemsstater kan komma överens om undantag (dispens, artikel 17) från artiklarna 13-16 i förordningen. I Sverige handlägger försäkringskassan dispensfrågor som rör enskilda personer och RFV sådana som rör grupper av anställda eller egenföretagare.

De vanligaste dispensfallen gäller utsända som ska fortsätta att omfattas av utsändningslandets lagstiftning, trots att arbetet beräknas pågå mer än ett år. Enligt praxis inom EU medger de flesta länder, även Sverige, i dessa fall dispens i upp till fem år. Dispens kan också tillgripas för att retroaktivt korrigera att någon av misstag har omfattats av "fel" lands lagstiftning.

Institutionen/myndigheten i det land vars lagstiftning den anställda ska omfattas av, ska utfärda intyg på blankett E 101 efter det att institutionen i arbetslandet gett sitt godkännande till dispensen.

11.3.10 Avtal om betalning av socialavgifter

En arbetsgivare som saknar fast driftställe i det medlemsland där den anställda arbetar, kan komma överens med den anställda att denne betalar socialavgifterna själv (avtalet kallades tidigare i Sverige omvänt likställighetsavtal). Denna regel finns i artikel 109 i tillämpningsförfordningen. Motsvarande regel finns i 2 kap. 8 § och 3 kap. 6 § SAL. Enligt artikel 109 ska arbetsgivaren underrätta den behöriga institutionen i arbetslandet (i Sverige försäkringskassan) om överenskommelsen. Särskild blankett finns inte. Den anställda ska enligt 3 kap. 17 § LSK ange i sin inkomstdeklaration om en sådan överenskommelse finns. I övrigt är avtalet formlost. Den anställda betalar även allmän löneavgift.

Avtal saknas

Om överenskommelse saknas ska arbetsgivaren i vanlig ordning betala arbetsgivaravgifter men inte allmän löneavgift. Egenavgifter får inte påföras den anställda.

Regeln i artikel 109 är tillämplig även på svensk arbetsgivare som sysselsätter personal i annat EU-land.

11.3.11 Undantag vid utsändning av anställd som är tredjelandsmedborgare

Förordningen gäller inte om en svensk arbetsgivare sänder ut en anställd, som visserligen är bosatt i Sverige men som är tredjelandsmedborgare, för arbete i Danmark, Schweiz eller något av de tre EES-länderna Island, Liechtenstein och Norge, eller om arbetsgivare i något av dessa länder sänder en tredjelandsmedborgare till Sverige. I stället gäller

socialförsäkringskonventionens regler om en sådan finns.

Sverige saknar konvention med Liechtenstein. Vid utsändning av tredjelandsmedborgare till eller från Liechtenstein gäller respektive lands lag, dvs. för Sveriges vidkommande 12 månaders utsändningstid.

Förordning 859/2003 om tredjelandsmedborgare kommer att införlivas i EES-avtalet och i samarbetsavtalet med Schweiz.

11.3.12 Förslag till ny förordning

EU:s råd har i slutet av 1990-talet lagt ett förslag om ny förordning om samordning av de sociala trygghetssystemen. Beträffande de nuvarande artiklarna 13-16 föreslås en del förenklingar, bl.a. rörande reglerna för sjömän och anställda inom transportbranschen. Regeln om förlängning av utsändningstid föreslås bli slopad.

Något ikraftträdandedatum för den nya förordningen är inte utsatt.

11.4 Arbetsgivaravgifter när en konvention om social trygghet är tillämplig. Förordningen är inte tillämplig

Konventioner om social trygghet (FKF 80)

Konvention mellan Sverige och Kap Verde (SFS 1991:1333)

Nordisk konvention om social trygghet (SFS 1993:1529)

Konvention mellan Sverige och Chile (SFS 1995:1337)

Konvention mellan Sverige och Österrike (SFS 1997:265)

Konventionen mellan Sverige och Turkiet (tilläggsöverenskommelse, SFS 2001:1285)

Konvention mellan Sverige och Kanada (SFS 2002:221)

Prop. 1992/93:7 (nordisk konvention om social trygghet)

Prop. 2003/04:44 (ny nordisk konvention om social trygghet)

Prop. 1994/95:199 (konvention om social trygghet med Chile)

Prop. 1995/96:203 (konvention om social trygghet med Österrike)

Prop. 1997/98:3 (tilläggsöverenskommelse till konvention om social trygghet med Turkiet)

Prop. 2001/02:106 (konvention om social trygghet med Kanada)

Prop. 2003/04:98 (ny konvention om social trygghet med Luxemburg)

Inkomstgrundad ålderspension och socialavgifter (utgåva 6, SKV 405)

**Ej avsikts-
konventioner
och avsikts-
konventioner**

En av grundprinciperna i alla konventioner är att den som förvärvsarbetar omfattas av socialförsäkringslagstiftningen i arbetslandet. Socialavgifter ska därmed betalas i enlighet med arbetslandets lagstiftning. Från denna regel finns undantag för bl.a. utsända arbetstagare.

Utsändningsreglerna är utformade på ettdera av två sätt. I det ena fallet står den utsände alltid kvar i hemlandets socialförsäkring ett bestämt antal månader och blir först efter det att den tiden har överskridits omfattad av arbetslandets lagstiftning (s.k. ej avsiktskonvention). I det andra fallet står den anställda kvar i hemlandets försäkring endast om utsändningstiden från början är avsedd att vara längst ett bestämt antal månader. Annars omfattas han från första dagen av arbetslandets lagstiftning (s.k. avsiktskonvention).

Enligt samtliga konventioner finns möjlighet för de berörda ländernas behöriga myndigheter att genom beslut om förlängning eller dispens göra avsteg från utsändningstiderna. Se vidare under avsnitt 11.4.4 och 11.4.5.

En förutsättning för att en utsändningsregel ska vara tillämplig vid utsändning från Sverige, är att arbetsgivaren finns här och att arbetstagaren vid utsändningsögonblicket är omfattad av den svenska arbetsbaserade socialförsäkringen.

De flesta konventioner omfattar endast arbetstagare, inte egenföretagare. Konventionerna med Kanada, USA, Tyskland och Österrike samt den nordiska konventionen utgör undantag.

**Tredjelandss-
medborgare**

Observera att från och med den 1 juni 2003 tillämpas förordningen och inte konventionerna även på tredjelandssmedborgare i förhållandet mellan Sverige och samtliga EU-länder utom Danmark, men f.n. inte i förhållande till Schweiz eller EES-länderna Island och Norge.

11.4.1 Utsändningsintyg

För att reglerna om utsändning ska kunna tillämpas måste utsändningen styrkas genom utsändningsintyg. När en konvention är tillämplig utfärdas dessa i Sverige av försäkringskassan. När utsändningsintyg saknas finns risk att socialavgifter tas ut både i Sverige och i det andra landet eller att den anställda går miste om PGI i Sverige. Utsändningsintygen är något olika utformade för de olika konventionerna.

11.4.2 Tidsgränser för utsändning i de olika konventionerna

Ej avsiktskonventioner

12 månader

En utsändningstid om 12 månader gäller i förhållande till Kap Verde-öarna (SFS 1991:1333). Enligt denna konvention står den utsände kvar i det egna landets socialförsäkring de första 12 månaderna av utsändningen. Därefter övergår den anställda till att omfattas av arbetslandets lagstiftning och samtliga avgifter ska betalas i arbetslandet.

24 månader

En utsändningstid om 24 månader gäller i förhållande till följande länder:

Grekland (SFS 1985:774, omtryck)

Italien (SFS 1982:887)

Jugoslavien (SFS 1978:798, SFS 1992:996 och SFS 1994:320)

Nederländerna (SFS 1983:22)

Portugal (SFS 1979:869)

Schweiz (SFS 1986:246, omtryck)

Tyskland (SFS 1977:740)

Vid utsändning från Sverige för arbete i något av dessa länder kvarstår alltså arbetsgivarens avgiftsskyldighet i Sverige under 24 månader. Därefter ska socialavgifter betalas i arbetslandet enligt detta lands lagstiftning. För den som sänds hit från något av dessa länder för arbete, tas inte socialavgifter ut här de första 24 månaderna.

Utsändningsreglerna i samtliga ovanstående konventioner utom den med Jugoslavien omfattar alla personer som vid utsändandet är bosatta i respektive land och som omfattas av utsändningslandets socialförsäkring vid utsändningstidpunkten.

Konventionen med Jugoslavien

Konventionen med Jugoslavien, numera Unionen Serbien-Montenegro, omfattar från och med den 16 januari 1992 även Kroatien och Slovenien⁷ och, genom beslut den 5 maj 2000, Bosnien och Hercegovina från detta datum. Den svensk-jugoslaviska konventionen omfattar endast medborgare i respektive land.

36 månader

En utsändningstid om 36 *månader* gäller i förhållande till Marocko (SFS 1982:249).

Konventionen omfattar endast svenska och marockanska medborgare. Den utsände står enligt konventionen kvar i det egna landets socialförsäkringssystem under de första 36 månaderna av utsändningen. Avgifter betalas endast i utsändningslandet.

Därefter betalas avgifter endast i arbetslandet.

60 månader

En utsändningstid om 60 månader gäller i förhållande till Kanada⁸ samt till Québec enligt särskilt avtal.⁹

⁷Obs! att Slovenien från och med den 1 maj 2004 blir omfattat av förordningen.

⁸Fr.o.m. den 1 april 2003, SFS 2002:221.

⁹SFS 1988:100.

Enligt en ny konvention som trädde i kraft den 1 april 2003, gäller från och med detta datum en utsändningstid om 60 månader i förhållande till Kanada. Konventionen med Kanada omfattar ålders- och efterlevandepension samt sjuk- och aktivitetsersättning, som från 2003 ersatte förtidspension och sjukbidrag. Detta medför beträffande arbetsgivaravgifterna att konventionen berör

ålders- och efterlevandepensionsavgiften samt den andel av sjukförsäkringsavgiften som finansierar sjuk- och aktivitetsersättningen. Riksförsäkringsverket beräknar årligen den procentsatsen.¹⁰ En anställd som sänds ut från det ena landet till det andra står kvar helt i det egna landets lagstiftning om utsändningen kan antas pågå längst ett år. Arbetsgivaren betalar då samtliga avgifter i hemlandet. En svensk arbetsgivare betalar ålders- och efterlevandepensionsavgift och andelen sjukförsäkringsavgift enligt både konventionen och svensk lag, de övriga avgifterna enbart enligt svensk lag. Om en utsändning från Sverige till Kanada varar längre tid än 12 månader men högst 60 månader, ska enligt konventionen från första dagen endast ålders- och efterlevandepensionsavgift samt andelen sjukförsäkringsavgift betalas i Sverige. Efter 60 månader blir den anställda helt omfattad av kanadensisk socialförsäkring och inga avgifter betalas i Sverige.

En kanadensisk arbetsgivare som sänder hit personal i max. 12 månader, betalar inga avgifter i Sverige. Varar utsändningen längre tid än ett år men högst 60 månader, betalar arbetsgivaren från första dagen alla avgifter utom ålders- och efterlevandepensionsavgift och andelen sjukförsäkringsavgift. Efter 60 månader betalas alla avgifter i Sverige.

Québec

Ett särskilt avtal finns med Québec som även omfattar arbetsskadeavgiften. Vid utsändning till Québec betalas ålders- och efterlevandepensionsavgift, andelen sjukförsäkringsavgift samt arbetsskadeavgift i Sverige under högst 60 månader. I övrigt som Kanada. Skyldigheten att betala efterlevandepensionsavgift och

andelen sjukförsäkringsavgift följer av konventionen med Kanada.

Vid utsändning från Québec betalas inte ålders- och efterlevandepensionsavgift, andelen sjukförsäkringsavgift och arbetsskadeavgift under de första 60 månaderna. Efter 60 månader betalas samtliga avgifter i Sverige. Vid utsändning som varar i max. 12 månader betalas inga avgifter i Sverige.

¹⁰För år 2003 var andelen sjukförsäkringsavgift 5,26 %, för år 2004 är den 5,79 % (RFFS 2003:25).

Gamla konventionen

Den konvention mellan Sverige och Kanada som gällde före den 1 april 2003 omfattade endast ålders- och efterlevandepensionsavgift (samt arbetsskedeförsäkring avseende Québec). Utsändningstiden var 24 månader.

Avsiktskonventioner

Enligt nedanstående konventioner är utsändningsreglerna tillämpliga, dvs. den anställda står kvar i det egna landets försäkring, endast om utsändningen från början är avsedd att vara längst ett visst antal månader (12, 24, 36 eller 60). Om avsikten vid utsändandet är att arbetet ska pågå längre tid, omfattas den anställda direkt av lagstiftningen i arbetslandet vid ankomsten dit och socialavgifter ska betalas där från första dagen.

Längst 12 månader:

Chile (SFS 1995:1337)
Luxemburg (SFS 1988:350)
Norden (SFS 1993:1529)
Storbritannien och Nordirland (SFS 1988:106)
Turkiet (SFS 1981:208, 2001:1285)
Österrike (SFS 1997:265)

Längst 24 månader:

Spanien (SFS 1984:555)

Längst 36 månader:

Frankrike (SFS 1981:584)
Israel (SFS 1983:325)

Längst 60 månader:

USA (SFS 1986:734)

Konventionen med Österrike	Konventionen med Österrike ansluter helt till reglerna i förordning 1408/71 vad beträffar utsändning, förlängning, arbete i flera länder, dispens etc. Blankett E 101 används vid utsändning m.m. enligt den svensk-österrikiska konventionen.
Konventionen med Turkiet	Genom en tilläggsöverenskommelse som trätt i kraft den 1 februari 2002 har konventionen med Turkiet ändrats till att bli en avsiktskonvention med en utsändningstid om 12 månader.
Ny konvention med Luxemburg	En ny konvention med Luxemburg är under utarbetande. Konventionen kommer helt att ansluta till förordningarna 1408/71, 574/72 och 859/2003. Ikraftträdandedatum är ännu inte bestämt.
Konventionen med USA	Konventionen med USA omfattar endast ATP och folkpension (från och med 1999 ålders- och efterlevandepension). Den som sänds ut från det ena landet för arbete i det andra omfattas helt av lagstiftningen i utsändningslandet om arbetet avses pågå längst 12 månader. Beräknas arbetet pågå mer än 12 månader men längst 60 månader är den utsände omfattad av pensionssystemet (ålders- och efterlevandepension för Sveriges vidkommande) i det utsändande landet. Det innebär att för den som sänds ut från Sverige till USA för ett arbete som avses pågå längst 12 månader, ska samtliga arbetsgivaravgifter betalas här. Beräknas arbetet pågå i t.ex. tre år, betalas från första dagen endast ålders- och efterlevandepensionsavgift i Sverige. Är avsikten vid utsändandet att arbetet ska pågå i mer än 60 månader, ska från första dagen inga avgifter betalas här. På motsvarande sätt gäller för den som sänds hit från USA för arbete som beräknas pågå längst 12 månader, att inga avgifter ska betalas här. Beräknas arbetet pågå mer än 12 månader men längst 60 månader ska arbetsgivaren betala alla avgifter utom ålders- och efterlevandepensionsavgift här. Beräknas arbetet pågå mer än 60 månader ska samtliga avgifter betalas här från första dagen.
Ny konvention med USA	En tilläggskonvention med USA är under utarbetande för att anpassa konventionen till det nya svenska pensionssystemet. Den nya konventionen kommer i likhet med den svensk-kanadensiska att också omfatta sjuk- och aktivitetsersättningen och motsvarande avgift. Datum för ikraftträdande är inte bestämt.

11.4.3 Den nordiska konventionen

Den nordiska konventionen är utformad med förordning 1408/71 som grund.

Detta innebär att bl.a. utsändningsreglerna i konventionen är desamma som i förordningen, dvs. huvudprincipen är att den som är utsänd för arbete i ett annat nordiskt land för tid som avses vara

längst 12 månader, står kvar i utsändningslandets socialförsäkring och samtliga avgifter betalas där. Om utsändningen är avsedd att vara längre tid än 12 månader omfattas den anställda från första dagen av arbetslandets lagstiftning. Samtliga avgifter betalas i arbetslandet. Även reglerna om arbete i flera länder, förlängning och dispens är desamma som i förordningen.

Utsändning och arbete i flera länder ska styrkas med intyg på blankett E 101.

Konventionen gäller för personer som är bosatta i de nordiska länderna och som inte omfattas av förordningen, t.ex. tredjelandsmedborgare i förhållande till Danmark, Island och Norge samt personer som aldrig har förvärvsarbetat.

Behörig myndighet i Sverige är Riksförsäkringsverket.

Ny nordisk konvention

En ny nordisk konvention har utarbetats (prop. 2003/04:44). De materiella ändringarna kommer främst att beröra förmånssidan. Datum för ikraftträdandet är inte bestämt.

11.4.4 Förlängning av utsändningsreglernas tillämpning

I alla konventioner finns bestämmelser som gör det möjligt att förlänga tillhörigheten till det utsändande landets lagstiftning, antingen genom tillämpning av en särskild förlängningsregel (finns inte i alla konventioner) eller genom dispens. Vid utsändning från Sverige görs ansökan om förlängning hos RFV. Medgivande till förlängningen krävs från det andra landets behöriga myndighet. Om ansökan beviljas ska arbetsgivaravgifter betalas här för den tid som angetts i beslutet.

11.4.5 Dispens

Dispens kan användas dels för att låta en anställd omfattas av utsändningslandets lagstiftning under längre tid än den ordinarie utsändningstiden, dels för att korrigera att någon av misstag blivit omfattad av "fel" lands socialförsäkring.

Det kan också i enskilda fall inträffa att en person vid arbete i ett annat konventionsland eller i Sverige varken omfattas av det andra landets eller av svensk socialförsäkring. Kontakt bör då tas med RFV som kan utreda dispensmöjligheter.

I Sverige handläggs dispensärenden av RFV. Ett dispensförfarande kräver alltid godkännande av bägge ländernas behöriga myndigheter.

11.4.6 Avtal om betalning av avgifter

Även en arbetsgivare i konventionsland som är avgiftsskyldig här, kan träffa överenskommelse med sin anställd att denne i stället betalar egenavgifter. Förutsättningen är att arbetsgivaren saknar fast driftställe i Sverige (2 kap. 8 § och 3 kap. 6 § SAL). Den anställda ska i sin deklaration upplysa om avtalet. Den anställda betalar även allmän löneavgift.

Avtal saknas

Om avtal saknas ska arbetsgivaren i vanlig ordning betala arbetsgivaravgifter i Sverige men inte allmän löneavgift. Egenavgifter får inte påföras den anställda.

En svensk arbetsgivare med personal anställd i ett konventionsland kan sluta motsvarande avtal endast om lagstiftningen i arbetslandet tillåter det. I konventionerna finns inga regler om sådana avtal.

11.4.7 Förbindelse om ålderspensionsavgift vid arbete i konventionsland

Den som är utsänd till ett konventionsland av arbetsgivare i Sverige tjänar inte in rätt till ålderspension här när försäkringstillhörigheten har övergått till arbetslandet. Arbetsgivaren kan emellertid i en förbindelse med RFV ha åtagit sig att svara för ålderspensionsavgiften. Den anställda kommer då att tillgodoräknas pensionsgrundande inkomst i Sverige och han blir då i regel dubbelförsäkrad. Regeln gäller endast svenska medborgare.

Ingen nyteckning

Möjligheten att nyteckna förbindelser har upphört från och med den 1 januari 2001 (2 kap. 11 och 12 §§ samt 15 kap. 18 § LIP har upphört att gälla, SFS 1999:802). Redan tecknade förbindelser gäller t.o.m. utgången av 2005¹¹ om de inte sägs upp tidigare.

Arbetsgivare som tecknat förbindelse före 2001 ska betala ålderspensionsavgift och lämna gul kontrolluppgift för den förbindelsen avser så länge förbindelsen gäller, dock längst till utgången av 2005¹².

Inom EU/EES-området har förbindelser inte varit tillåtna sedan 1994.

11.5 Arbetsgivaravgifter enligt SAL när varken förordningen eller konvention om social trygghet är tillämpliga

Socialavgiftslagen (2000:980), SAL
Socialförsäkringslagen (1999:799), SofL

Lagen (1994:1920) om allmän löneavgift
Lagen (1994:1744) om allmän pensionsavgift
Lagen (1998:676) om statlig ålderspensionsavgift
Lagen (1990:659) om särskild löneskatt på vissa
förvärvsinkomster, SLFL
Lagen (1976:661) om immunitet och privilegier i vissa fall

Handledning för skattebetalning (SKV 404)

¹¹Övergångsbestämmelserna p. 3, SFS 1999:802.

¹²Övergångsbestämmelserna p. 8, SFS 2000:980.

11.5.1 Lokalanställning i Sverige

A-skatt

Svensk arbetsgivare och utländsk arbetsgivare med fast driftställe i Sverige ska betala arbetsgivaravgifter på utgiven avgiftspliktig ersättning för arbete i Sverige för den som har A-skatt och är omfattad av den svenska arbetsbaserade försäkringen.

F-skatt med villkor

Arbetsgivaravgifter ska även betalas för den som innehar en F-skattsedel med villkor och inte skriftligen återoppar F-skattsedeln.

Avtal om avgifter

Även en utländsk arbetsgivare som saknar fast driftställe här ska betala avgifter för lokalanställd personal. Arbetsgivaren och arbetstagaren kan dock träffa avtal enligt 3 kap. 6 § SAL om att arbetstagaren ska betala egenavgifter. Att arbetsgivaren inte ska betala avgifter när avtal slutits framgår av 2 kap. 8 § SAL. Den anställda ska i sin inkomstdeklaration notera att avtal slutits. I övrigt är avtalet formlöst. Om avtal har slutits ska den anställda även betala allmän löneavgift.

11.5.2 Lön från främmande makts beskickning

Diplomater

Diplomater som arbetar vid utländsk stats beskickning eller lönade konsulat i Sverige omfattas inte av den arbetsbaserade försäkringen. Inga arbetsgivaravgifter ska betalas för dessa personer (2 kap. 9 § SAL).

Lokalanställda

Övrig, lokalanställd personal är omfattad av den arbetsbaserade försäkringen om det är förenligt med bestämmelserna om immunitet och privilegier i de konventioner som anges i 2 och 3 §§ lagen (1976:661) om immunitet och privilegier. Diplomaters personliga tjänare (utländska medborgare som inte är bosatta här) är ibland undantagna från den svenska arbetsbaserade

försäkringen medan övriga lokalanställda normalt omfattas. För dessa senare personer ska beskickningen betala arbetsgivaravgifter om inte avtal om betalning av avgifter har slutits. Eftersom de anställdas löner inte taxeras, kan f.n. inga egenavgifter tas ut (3 kap. 12 § SAL). De anställda är emellertid omfattade av den arbetsbaserade försäkringen (arbete i Sverige, 1 kap. 1 § SofL) och har rätt till arbetsbaserade förmåner (3 kap. 4-5 §§ SofL).

En utländsk beskickning i Sverige ses som utländsk arbetsgivare som saknar fast driftställe här och ska därför inte betala allmän löneavgift eller särskild löneskatt på förvärvsinkomster. Detta gäller retroaktivt från 2001.

Förbindelser

De förbindelser om ålderspensionsavgift för svenska medborgare och för här bosatta utländska medborgare som många beskickningar har slutit med RFV, har fr. o. m. 2001 blivit obehövliga.

Beträffande beskickningar som omfattas av förordningen, se även under avsnitt 11.3.7.

Skattskyldighet

Förslag finns (PM 2003-07-02 från finansdepartementet, Fi2000/1082) att slopa undantagandet från skattskyldighet i 3 kap. 14 § IL för lokalanställd personal vid utländska beskickningar. Något ikraftträdandedatum för de nya bestämmelserna är inte bestämt.

11.5.3 Utsända arbetstagare

Svensk arbetsgivare. Utsänd högst ett år

Den som sänds ut från Sverige av svensk arbetsgivare för arbete i annat land, anses enligt 2 kap. 9 § SofL utföra arbete här i Sverige om arbetet kan antas pågå i högst ett år.

För en sådan arbetstagare ska samtliga arbetsgivaravgifter betalas (1 kap. 8 § och 2 kap. 4 § SAL).

Observera att i SofL används begreppet "kan antas" i stället för det tidigare "avsikt". Ändringen innebär att arbetstagarens/arbetsgivarens uppgifter inte nödvändigtvis måste tas för goda om omständigheterna tyder på något annat.

Utsändning mer än ett år

Om arbetet redan vid utresan kan antas pågå mer än ett år, omfattas den utsände inte av den arbetsbaserade försäkringen under någon del av utlandsvistelsen. Inga avgifter alls ska betalas i Sverige (1 kap. 6 § och 2 kap. 4 § SAL). Möjlighet till förlängning av utsändningstiden finns inte utanför EU- eller konventionsområdet. Se dock nedan under svensk statlig arbetsgivare.

Den som lämnar Sverige på längre tid än ett år ska anmäla

	utresan till försäkringskassan (5 kap. 3 § SofL).
Svensk statlig arbetsgivare	Den som sänds ut av statlig arbetsgivare för arbete i annat land omfattas av den arbetsbaserade försäkringen under hela utsändningen oberoende av tid (1 kap. 2 § 1 st. och 2 kap. 9 § 3 st. SofL). Sådan arbetsgivare ska betala alla avgifter i Sverige under hela utsändningen (1 kap. 8 § SAL).
Utländsk arbetsgivare. Hitsänd högst ett år	Den som av utländsk arbetsgivare sänds hit för arbete omfattas inte av den arbetsbaserade försäkringen om arbetet kan antas vara högst ett år (2 kap. 9 § SofL). Arbetsgivaren är i så fall inte avgiftsskyldig här.
Hitsänd mer än ett år	Om det redan vid utsändningens början kan antas att arbetet ska pågå längre tid än ett år, inträder avgiftsskyldighet för samtliga avgifter (utom allmän löneavgift om arbetsgivaren saknar fast driftställe här) så fort arbetstagaren kommer hit, eftersom denne då omfattas av den arbetsbaserade försäkringen (1 kap. 8 § SAL). Avtal om betalning av avgifter kan slutas. Den anställde anses även bosatt här. Undantag gäller för statlig arbetsgivare.
Utländsk statlig arbetsgivare	Den som sänds hit av en utländsk statlig arbetsgivare omfattas inte av den arbetsbaserade försäkringen även om utsändningen kan antas vara längre än ett år. (1 kap. 8 § SAL, 2 kap. 9 § och 1 kap. 2 § SofL). Några avgifter betalas inte i Sverige.
Intyg	Utsändningsintyg finns inte till och från länder som ligger utanför EES- och konventionsområdena.
11.5.4 Konsekvenser när utsändningstiden ändras	
Utsändningstiden förlängs	För arbetstagare som sänds ut från Sverige för arbete som kan antas pågå kortare tid än ett år betalar arbetsgivaren samtliga avgifter. Om förhållandena ändras, t.ex. genom att anställningskontraktet förlängs så att utsändningstiden blir längre än ett år ska, från det att förlängningen beslutades, inga avgifter betalas i Sverige. Den anställde ska meddela försäkringskassan om förlängningen. ¹³ Någon ändring retroaktivt av avgifterna eller socialförsäkringen görs inte.
Utsändningstiden förkortas	När det kan antas vid utsändningens början att arbetet ska pågå mer än ett år, betalas efter utresedagen inga avgifter i Sverige. Om därefter tiden förkortas till högst ett år på grund av att förhållandena ändras, ska samtliga avgifter betalas från det att förkortningen beslutades och den anställde återvänt till Sverige. Någon ändring för retroaktiv tid ska inte göras. På motsvarande sätt förändras avgiftsskyldigheten för arbetsgivare i annat land när utsändningstiden förändras för hitsända

arbetstagare.

11.6 Egenavgifter

11.6.1 Inkomster som deklarerar som inkomst av tjänst men för vilka egenavgifter ska betalas

Egenavgifter i tjänst

Ett antal inkomster ska deklarerar som tjänsteinkomst men är enligt 3 kap. SAL underlag för egenavgifter eller särskild löneskatt om personen fyllt 65 år vid årets ingång. Den som är född 1938 eller senare ska även i vissa fall betala ålderspensionsavgift. Arbetsgivaren/utbetalaren betalar inga arbetsgivaravgifter. Inkomsten deklarerar under punkt 19 i inkomstdeklarationen.

Följande utlandsinkomster grundar egenavgifter i tjänst:

- Inkomst från utländsk arbetsgivare som saknar fast driftställe i Sverige när avtal träffats enligt 2 kap. 8 § SAL

¹³RFV:s Vägledning, Försäkrad i Sverige genom bosättning eller arbete, 2000:2.

(”omvänt likställighetsavtal”). Arbetet utförs i Sverige. När avtal slutits i enlighet med artikel 109 i tillämpningsförfordningen kan det förekomma att arbetet har utförts utomlands. Den anställda måste emellertid vara omfattad av svensk socialförsäkring.

- Forskarstipendium från EU (Marie Curie-stipendium) när utbetalaren är en *utländsk* institution (3 kap. 7 § SAL). Om utbetalaren är en svensk institution ska utbetalaren betala arbetsgivaravgifter (2 kap. 11 § p. 4 SAL).
- En arbetstagare ska också betala egenavgifter på skattepliktig inkomst av tjänst som, utan att ett anställningsförhållande förelegat, utbetalats av fysisk person bosatt utomlands eller av utländsk juridisk person om ersättningen utbetalats *före den 1 juli 1998*.¹⁴ Om ersättningen har utbetalats efter den 30 juni 1998 och har sin grund i ett anställningsförhållande i Sverige, ska den *svenske* arbetsgivaren betala arbetsgivaravgifter (2 kap. 3 § SAL). Som exempel kan nämnas ersättning i pengar, aktier eller andra förmåner som ett utländskt moderbolag ger ut till anställda i det svenska dotterbolaget.

- Ersättning för arbete som utbetalats av en fysisk person som är bosatt utomlands och inte utgör utgift i den personens näringsverksamhet, om ersättningen understiger 10 000 kronor och parterna inte har kommit överens om att utbetalaren ska betala arbetsgivaravgifter (3 kap. 5 § SAL).

Schablonavdrag

Den skattskyldige medges schablonavdrag under inkomst av tjänst för socialavgifter med högst 25 procent och för särskild löneskatt med högst 20 procent (12 kap. 36 § IL)

11.6.1.1 Särskild A-skatt

Den som har en utländsk arbetsgivare som saknar fast driftställe i Sverige ska betala preliminär skatt i form av särskild A-skatt. Arbetsgivaren är inte skyldig att göra skatteavdrag. Arbetstagaren måste i inkomstdeklarationen (även den preliminära självdeklarationen) upplysa om även ett avtal om betalning av avgifter finns, så att skatten inklusive egenavgifter och allmän pensionsavgift alternativt särskild löneskatt blir rätt beräknad.

¹⁴3 kap. 2a § 2 st. och 11 kap. 3 § 1 st. e) AFL i dess lydelse före den 1 juli 1998.

11.6.2 Inkomst av näringsverksamhet i ett EU-land - bosatt i annat EU-land. Förordningen är tillämplig

Den som är egenföretagare i ett EU-land ska omfattas av lagstiftningen i det landet även om han är bosatt i ett annat EU-land (förordningen artikel 13.2b). Om verksamheten bedrivs i Sverige kommer den alltså att omfattas av svensk lagstiftning. Alla avgifter ska betalas här. Observera dock undantaget för utsändning (avsnitt 11.3.4 ovan).

Den som är anställd i ett EU-land och egenföretagare i ett annat omfattas normalt av lagstiftningen i det land där anställningsinkomsten finns (artikel 14c a). Avgifter både för anställningsinkomsten och näringsverksamheten betalas i anställningslandet. I undantagsfall kan det bli avgifter i två länder (artikel 14 c b) tillsammans med bilaga 7). Se vidare under 11.3.6.

11.6.3 Inkomst av näringsverksamhet när varken förordningen eller konvention är tillämpliga

11.6.3.1 Inkomst av näringsverksamhet utomlands när

näringsidkaren är bosatt i Sverige

Näringsverksamhet som en fysisk person bedriver utomlands men som är hänförlig till ett fast driftställe i Sverige, anses som arbete i Sverige (1 kap. 6 § SAL). Överskott av näringsverksamheten är avgiftspliktig om den som har inkomsten har arbetat i verksamheten i inte oväsentlig omfattning (aktiv näringsverksamhet). Detta gäller under förutsättning att inkomsten taxeras i Sverige (3 kap. 3 och 12 §§ SAL).

Aktiv näringsverksamhet utomlands som bedrivs självständigt utan någon koppling till näringsverksamhet i Sverige är inte underlag för egenavgifter här.

Den som har inkomst av självständig aktiv näringsverksamhet utomlands och är över 65 år eller har inkomst av passiv näringsverksamhet utomlands ska inte betala särskild löneskatt, eftersom sådan skatt förutsätter inkomst av näringsverksamhet här i landet (2 § SLFL).

11.6.3.2 Inkomst av näringsverksamhet i Sverige när näringsidkaren är bosatt utomlands

Aktiv näringsverksamhet

Den som har inkomst av aktiv näringsverksamhet i Sverige men inte är bosatt här ska betala samtliga egenavgifter här (3 kap. 1-3 § SAL). Inkomsten måste taxeras här.

Passiv näringsverksamhet

Den som har inkomst av passiv näringsverksamhet i Sverige ska betala särskild löneskatt på inkomsten (2 § SLFL). Inkomsten måste taxeras här.

11.7 Kontrolluppgiftsskyldighet

Lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter, LSK

Förordning (2001:1224) om självdeklarationer och kontrolluppgifter

Skyldigheten att lämna kontrolluppgift för arbetsinkomst regleras fr.o.m. taxeringsåret 2003 i 6 kap. 1 § och 12 kap. 2 § lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter som trätt ikraft den 1 januari 2002. Lagen har medfört utökad skyldighet bl.a. för svensk arbetsgivare att lämna kontrolluppgift till utlandet i informationssyfte och för utländsk arbetsgivare att lämna kontrolluppgift för anställd som ska beskattas i Sverige eller

	omfattas av svensk socialförsäkring.
Arbete utomlands, arbetsgivare i Sverige	Pensionsgrundande inkomst beräknas på den till statlig inkomstskatt taxerade inkomsten (2 kap. 18 § LIP). Den som arbetar utomlands för svensk arbetsgivare men som inte är skattskyldig här för inkomsten, kan emellertid som framgått vara berättigad till arbetsbaserade förmåner i Sverige (t.ex. vid utsändning och förbindelsefall). Förutsättningen för att pensionsgrundande inkomst ska kunna beräknas är att arbetsgivaren lämnar kontrolluppgift. I dessa fall lämnar arbetsgivaren Särskild kontrolluppgift - Pensionsgrundande inkomst och utbyte av kontrolluppgifter, "gul" kontrolluppgift, KU 14, SKV 2303, finns även på engelska, SKV 2309.
Informations-utbyte	Kontrolluppgiftsskyldighet föreligger också för svensk arbetsgivare/utbetalare som betalar ut ersättning för arbete (samt royalty) till personer som varken ska beskattas här eller omfattas av svensk socialförsäkring, men där information om ersättningen ska sändas till annat land. Informationsutbytet sker till de flesta länder med vilka Sverige har dubbelbeskattningsavtal. Vilka länder det gäller framgår av Riksskatteverkets föreskrifter RSFS 2002:12 och Skatteverkets föreskrifter SKVFS 2004:6. Arbetsgivaren lämnar gul kontrolluppgift till Skatteverket för vidare befordran till landet i fråga.
Utomlands bosatta artister	Observera särskilt att en arbetsgivare som betalat ut ersättning till en mottagare som omfattas av lagen om särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl. ska lämna gul kontrolluppgift. Några socialavgifter ska inte betalas även om artisten ska omfattas av svensk socialförsäkring.
Utländsk arbetsgivare	En utländsk arbetsgivare som saknar fast driftställe i Sverige men har anställda som ska beskattas här eller omfattas av svensk socialförsäkring, ska i regel lämna vanlig lönekontrolluppgift (KU 10, SKV 2300, finns även på engelska, SKV 2301). Utländska beskickningar i Sverige och EU-institution där den anställda har valt att tillhöra svensk socialförsäkring enligt förordningens artikel 16.3, lämnar gul kontrolluppgift. Det kan också förekomma att en utländsk arbetsgivare lämnar kontrolluppgift på det egna landets blankett. Kontrolluppgiften förmedlas då via det andra landets skatteförvaltning.

11.8 Redovisning och betalning av arbetsgivaravgifter

Utländsk arbetsgivare	Utländsk arbetsgivare som saknar fast driftställe i Sverige och som ska redovisa och betala arbetsgivaravgifter här, ska registrera sig hos Skatteverket, Utlandsskattekontoret i
------------------------------	---

Stockholm, (tidigare skattekontor Riks), som också tilldelar redovisningsnummer och skickar skattedeklarationer. Samma kontor kan medge att arbetsgivaren redovisar och betalar avgifterna vid annan tidpunkt än varje månad (10 kap. 12 § SBL).

En utländsk arbetsgivare som saknar fast driftställe här ska fr.o.m. inkomståret 2001 inte betala allmän löneavgift eller särskild löneskatt på förvärvsinkomster.

11.9 Avdrag för utländska egenavgifter

Enligt 62 kap. 6 § IL medges avdrag i vissa fall för utländska, obligatoriska socialförsäkringsavgifter för en skattskyldig som varit bosatt i Sverige. Avgifterna ska betalas på grund av utfört arbete och i enlighet med bestämmelserna i den nordiska konventionen eller enligt förordning 1408/71. Endast sådana avgifter som påförts enligt slutlig debitering eller liknande förfarande är avdragsgilla. Inkomsten ska beskattas i Sverige. Om den skattskyldige har varit obegränsat skattskyldig här endast en del av året, medges avdrag för den tiden (62 kap. 9 § IL). Se även avsnitt 2.6.